

Sygn. akt XV C 1471/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Bożena Mathea

Protokolant: st. sek. sąd. Beata Szymzsak

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko E. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód J. D. domagał się zasądzenia od pozwanej E. M. kwoty 210 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia zapłaty tytułem roszczeń regresowych związanych z zaciągnięciem i spłatą kredytu. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że podstawie umowy kredytowej z dnia 17 czerwca 2008 r. bank (...)S.A. udzielił kredytu hipotecznego w kwocie 75 725,04 CHF(franków szwajcarskich). Pozwana od początku nie zamierzała spłacać kredytu, a bank uruchomił postępowanie windykacyjne i egzekucyjne przeciwko powodowi i jego małżonce E. D.. W dniu 6 grudnia 2010 r. bank oraz powód i jego małżonka zawarli porozumienie dotyczące warunków spłaty zobowiązania wynikającego z zobowiązania kredytowego. W wyniku tego porozumienia małżonkowie przejęli w całości zobowiązanie kredytowe w wysokości ponad 70 000 CHF tj. około 210 000 zł. Z uwagi na przejęcie zobowiązań w całości i ich spłacanie, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty wynikającej z wyżej wymienionych zobowiązań. Pozwana nie spełniła żądanego świadczenia.

Pozwana E. M. wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana wskazała, że wbrew twierdzeniom powoda przedmiotem porozumienia z dnia 6 grudnia 2010 r. nie było przejęcie w całości zobowiązania kredytowego, lecz ustalenie warunków spłaty części zobowiązania z tytułu umowy kredytu z dnia 17 czerwca 2008 r., które to zobowiązanie zostało zaciągnięte solidarnie przez powoda, pozwaną oraz E. D.. Pozwana podniosła, że po stronie powoda w ogóle nie powstało żadne roszczenie regresowe, gdyż powód nie udowodnił, że na skutek dokonanych spłat spełnił świadczenie w zakresie przekraczającym spoczywające na nim zobowiązanie tj. ponad kwotę 45 547,81 CHF stanowiącą na dzień wnoszenia pozwu równowartość 164 928,62 zł.

Powód w piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2013 cofnął częściowo pozew i ograniczył żądania do zapłaty kwoty 20 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, a na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2013 r. zrzekł się roszczenia co do cofniętej części pozwu.

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2013 r. umorzono postępowanie w części dotyczącej żądania zapłaty ponad kwotę 20 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 czerwca 2008 r. pomiędzy (...)Spółką Akcyjną wW.(...)w G. a powodem J. D., pozwaną E. M. i E. D. została zawarta umowa kredytu hipotecznego na kwotę 72 695,55 CHF. Kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty całości kredytu do dnia 1 czerwca 2033 r., w miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych poczynając od 1 sierpnia 2008 r.

(dowód: umowa kredytu z dnia 17 czerwca 2008 r. k. 5-12)

W dniu 6 grudnia 2010 r. pomiędzy (...)Spółką Akcyjną w W. a E. D. i J. D. została zawarta ugoda dotycząca warunków spłaty części zadłużenia wobec Banku z tytułu umowy kredytu hipotecznego zawartego w dniu 17 czerwca 2008 r., w kwocie wynoszącej na dzień 25 listopada 2010 r. 75 725,04 (...).

(dowód: ugoda z dnia 6 grudnia 2010 r. k. 11-12)

W dniach 28 lutego 2011 r., 12 września 2011 r., 1 grudnia 2011 r. i 1 czerwca 2012 r. pozwana E. M. również zawierała z (...)S.A. w W. ugody dotyczące warunków spłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytu hipotecznego z dnia 17 czerwca 2008 r.

(dowód: ugody z dnia 28 lutego 2011 r., 12 września 2011 r., 1 grudnia 2011 r. i 1 czerwca 2012 r. k. 50-54)

Do dnia 28 lutego 2011 r. do 17 grudnia 2012 r. pozwana w wykonaniu tych ugód uiściła na rzecz (...)S.A. kwotę 5 584,55 zł stanowiącą równowartość 1.548 CHR.

(dowód: wydruki potwierdzenia wpłat k. 55-76, przesłuchanie pozwanej 00:49:19 nagrania rozprawy z dnia 8 kwietnia 2013 r.)

Do dnia 2 stycznia 2013 r. powód J. D. wraz z małżonką E. D. na poczet zadłużenia z tytułu kredytu wpłacili kwotę 18 049,70 zł.

(dowód: wydruki potwierdzenia przelewów k. 100-123, zeznania świadka E. D. 00:21:06 do 00:31:35 nagrania rozprawy z dnia 8 kwietnia 2013 r., przesłuchanie powoda 00:32:00 do 00:53:24 nagrania rozprawy z dnia 8 kwietnia 2013 r.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne.

Okoliczności faktyczne zostały ustalone w oparciu o treść dokumentów przedłożonych przez strony, których prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu. Przy czym istotne było to, że fakt zawarcia umowy kredytu w dniu 17 czerwca 2008 r., oraz istnienie zobowiązania do jego solidarniej spłaty przez strony procesu i E. D., nie był sporny między stronami. Ponadto co do ustaleń w zakresie spłat kredytu Sąd oparł się na zeznaniach świadka E. D. i przesłuchaniu stron w zakresie w jakim znalazły one odzwierciedlenie w treści dokumentów potwierdzających wysokość dokonanych wpłat. Nie były natomiast istotnie dla rozstrzygnięcia sprawy kwestie związane z tym na jaki cel miał być przeznaczony kredyt i na jaki faktycznie został wykorzystany. Stąd faktury VAT złożone przez powoda na te okoliczności nie mogły stanowić dowodu w sprawie. Podobnie nie miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy motywy jakimi kierowały się strony zawierając przedmiotową umowę kredytu.

Powód ostatecznie domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 20 000 zł wskazując, że chce zwrotu kwoty, którą uiścił tytułem spłaty kredytu jeszcze przed zawarciem ugody z bankiem w grudniu 2012 r. Oceniając zasadność tego roszczenia należy mieć przede wszystkim na uwadze to, że umowa kredytu została zawarta zarówno przez pozwaną,

jak i przez powoda, a także E. D., a odpowiedzialność tych osób wobec banku jest niewątpliwie odpowiedzialnością solidarną. W tej sytuacji ewentualne roszczenia regresowe między dłużnikami winny być oceniane zgodnie z treścią art. 376 §1 k.c., który stanowi, że jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między dłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych. Oznacza to, że roszczenie regresowe powstaje z chwilą spełnienia przez dłużnika świadczenia w zakresie przenoszącym tę część, która na nim ciążyła. Pozwana trafnie wskazała, że z uwagi na brak odmiennych ustaleń między dłużnikami powód, pozwana i E. D. są odpowiedzialni za spłatę kredytu w częściach równych. Skoro zatem zobowiązanie kredytowe jedynie w zakresie kwoty głównej kredytu wynosiło 72 695,55 CHF, to dopiero spłata przez powoda ponad 1/3 wysokości tej kwoty może rodzić po stronie powoda uprawnienie do domagania się zwrotu nadpłaty ponad swoją część. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że takie roszczenie regresowe powodowi nie przysługuje. Potwierdzenia spłaty kredytu przedłożone przez powoda wskazują na zapłatę przez niego i E. D. łącznie jedynie kwoty 18 049,70 zł, stanowiącą na dzień wniesienia pozwu równowartość 6 535,79 CHF (1 CHF= 3,621 zł zgodnie z tabelą kursów NBP z dnia 17 maja 2012 r.).

Skoro powód nie wykazał, aby przysługiwało mu wobec pozwanej jako współdłużnika solidarnego roszczenie regresowe, to w oparciu o treść art. 6 k.c. i art. 376 §1 k.c. powództwo należało oddalić.

Odstąpiono od obciążania powoda kosztami procesu kierując się dyspozycją art. 102 k.p.c , który przewiduje w wypadkach szczególnie uzasadnionych możliwość nie obciążania strony przegrywającej w ogóle kosztami. Powód jest osobą starszą, schorowaną i utrzymuje się jedynie z emerytury, a pozew złożył w błędnym przekonaniu, że obowiązek spłaty kredytu obciąża jedynie pozwaną.